

Já za nic nemůžu!

„Pohni Markét, už se začíná smrákat, za chvíli bude pršet!“ volá na mě má nejlepší kamarádka Ester.

„Už lezu, jen jsem si chtěla vyfotit ten výhled,“ odpovídám směrem vzhůru, „takhle krásnou ferratu jsem už dlouho nelezla.“

„Jo, jo, ale víš, co se nám stane, když nás tu zastihne bouřka,“ slyším už tlumenou odpověď.

„Ano, mami!“ odseknu ze srandy a začínám šplhat nahoru.

Není to nic jednoduchého. Ocelová lana, připevněná ke skále, už neplní svou funkci, tak jak by měla, a mé zkřehlé prsty už také nezvládají to, co na začátku trasy. Vyšvihnu nohu na další stupínek. Za přehybem skály už vidím siluetu Ester. Už zbývá posledních pár metrů po kluzké stěně skály. Pevně se zapřu a pokračuji.

Ester mě povzbuzuje: „Miki do toho, nebojí se ničeho!!!“ Známý pokřik mi dobije baterky.

Zdolávám poslední část této záluďné trasy. Ester mi podává ruku. Chytím se jí, udělám poslední krůček a vroucně ji obejmu.

„No hurá, už bylo na čase,“ komentuje mé gesto Ester, trochu káravým tonem.

„No jo.“ můj hlas zní trochu zklamaně.

„Ale prosím tě,“ Ester je už zase veselá, „hlavně teď musíme honem dolů.“

Popadneme batohy a rychlou chůzí míříme na úzkou cestičku. Vyhýbám se kamenům a snažím se mít svou rychlost pod kontrolou.

„Honem Mike, už na mě káplo!“ křičí trochu roztřeseným hlasem Ester, která je už zase přede mnou a přebírá velení.

Snažím se zrychlit. Přidám do kroku, ale najednou necítím oporu v nohách, je to, jako bych šla, ale nevěděla o tom. Mám strach. Strach z toho, že upadnu a rozbiji si koleno. Nejistota v mých nohách mi zakazuje zrychlit. Vylekám se a zpomalím.

„Ester, děje se něco divného,“ volám zoufale, „nemůžu zrychlit.“

„Cože?“ Ester se zastaví a nasadí udivený výraz.

„Nemůžu zrychlit,“ odpovídám už klidnějším hlasem.

„Stal se z tebe lenochod, nebo co?“ Ester to přijde vtipné.

„Ne, prostě musíme jít pomaleji!“ zavelím pro změnu já a vykročím.

„Dobře, dobře.“ Ester převzala roli plniče rozkazů. Počkala na mě a chytila mě za ruku.

„Spolu to zvládneme,“ řekla nahlas, aby mi dodala odvahu, a vykročily jsme.

„Kde jste byly tak dlouho?“ volá na nás taťka, vyhlížející z okýnka auta.

Nevíme, co na to říct, a tak raději mlčíme. Táta už mezitím vystoupil, aby nám pomohl uklidit postroje do auta a otevřel nám dveře. Za chvíli už všichni sedíme uvnitř.

„Kam to bude, dámy?“ ptá se pan řidič.

„Domů prosím,“ odpovím s předstíraným úsměvem.

„Taxi domů vyráží,“ zvolá tatínek a nastartuje motor našeho nového auta.

Dívám se z okna. Nevím, co se to tam stalo. Opravdu nemám tušení, ale ať to bylo cokoli, bylo to divné a rodiče se o tom nesmí dozvědět. Za žádnou cenu.

„Tak co, jak se vám lezlo?“ vyruší mě známý hlas.

„Super.“ Odpovím rychle, dřív než Ester stačí otevřít pusku.

„Máš nějakou fotku?“ vyzvídá dál taťka, ale já ho nevnímám, snažím se dát najevo Ester, že o incidentu na cestě zpátky ani muk. Zdá se, že pochopila. Spadl mi kámen ze srdce. Teprve teď začínám vnímat taťku.

„Haló, poslouchá mě tady vůbec někdo?“ ptá se tatínek, dívající se přes zpětné zrcátko.

„Co, cože?“ snažím se zachránit situaci.

„Ptal jsem se, jestli máš nějakou fotku?“ ozve se znovu tatínkův hlas.

„Jo, jasný, mám jednu,“ Ester se na mě udiveně podívá, „ukážu ti ji doma, ať se ještě nevybouráme.“

Taťka už jen tiše přikývne a soustředí se na cestu. Za pár minut jsme před Esteřiným domem.

„Vystupovat, mladá dámo.“ Tatínkův hlas zní přes celé auto.

„Tak čau!“ řeknu Ester na rozloučenou. Ester mi pozdrav opětuje a vyskakuje z auta. Taťka zavře dveře.

„Tak mladá dámo,“ začíná taťka rozhovor, mezitím co vykládá věci z auta, „pověz mi, co se stalo.“

„Ale mně to Markét zakázala.“ vyhrkne Ester.

„Právě proto!“ taťka se na Ester přísně podívá. Ester to vyvede z míry, a tak neochotně spustí.

„Když jsme šly po cestě dolů, Marky na mě křikla, že nemůže zrychlit,“ začíná Ester, „nejprve mi to přišlo vtipné, ale pak jsem viděla, že jí to opravdu nejde, a tak jsme zpomalily.“

„Děkuji, to mi stačí,“ končí rozhovor táta, „Měj se pěkně a pozdravuj doma,“ dodá nakonec, když už Ester utíká k domovu.

Z okýnka už vidím mámu, jak čeká přede dveřmi. Vyskočím z auta a rychlou chůzí, jak jen to je možné, jí jdu vstříc. Mamce se to zdá divné, protože vždy utíkám, ale respektuje mé rozhodnutí a neřeší to.

„Jdu do pokoje,“ oznámím všem pro informaci.

„Až bude večere, tak zavoláme,“ máma je jediná, která zareagovala.

„Dobře,“ volám ještě zpátky pro ujištěnou, když už kráčím po schodech. Nemusíte mi věřit, ale v tu chvíli mi to připadalo náročnější než zdolat ferratu. Vyčerpaná padám na postel. Jak dlouho budu asi zatajovat svou nemohoucnost? A bude se to zhoršovat? Kladu si moc těžké otázky. Raději je hned vyhazuji do svého koše. S námahou zvedám pravou nohu. Svlékám si ponožku a odhazuji ji se vztekem na zem. Každý problém má přece své řešení, snažím se sama sebe uklidnit.

„Miki, večere!“ ozve se mámin hlas.

„Jo, jo,“ vydoluji ze sebe, „a co bude?“

„Knedlíky s vajíčkem,“ volá máma, „tvé oblíbené.“

Na to už nic neříkám. Vyběhnu, teda vyjdu z pokoje, co nejrychleji to jde. Pomalu scházím ze schodů a usedám na židli k našemu rodinnému stolu. Mé místo je naproti mému bráškovi Jonášovi. Taťka a mamka sedí v čele. Pustíme se do jídla. Všem moc chutná. Když vzhlédnu od jídla, vidím, že oči rodičů jsou upřeny na mě. Táta mě provrtává svou vrtačkou a máma rentgenuje svým doktorským přístrojem.

Máma opatrně začíná rozhovor: „Víme, co se stalo po cestě zpátky.“

Teď je očima plnýma hněvu zkoumám zase já. Chvíli se dívám na mamku, potom na taťku. Nevím, co na to říct, a tak ze sebe vydám jen obyčejné: „Hmmm.“

„Ester mi to pověděla,“ ujímá se slova taťka, „musel jsem ji donutit, žádná zrádkyně to není.“ Dodává rychle. To mi trochu zlepšilo náladu.

„Proč jsi nám to nechtěla říct?“ ptá se znovu mamka.

„Nevím,“ odpovídám a snažím se napíchnout kostku knedlíku.

„Miki, nám můžeš říct vše, co tě trápí.“ mamka mě zase rentgenuje.

„Já vím,“ řeknu smutně.

„Zítra jedeme na vyšetření do nemocnice,“ oznamuje taťka jakoby mimochodem.

„Cože? Ne, já nechci!“ odsunu se od stolu a odcházím.

„Už nemám hlad!“ Volám ještě za sebe, než zabouchnu dveře.

Jakmile je zavřu, padám na postel a okamžitě usínám.

„Vstávej Marky, za deset minut odjíždíme,“ štouchá do mě Jonáš.

„A kam?“ stihnu se ještě v polospánku zeptat, než zavře dveře.

„Do nemocnice,“ odpoví Jonáš s úsměvem a odejde.

Ale ne. Plácnu se do čela a přilepím se k polštáři. Já nikam nejedu. Zůstanu tady a basta. Z trucu zavírám oči.

Po chvíli přichází taťka. „Haló, princezno, vstávat!“ Jeho hlas mi duní v uších.

Dělám, že nic. „Tak posloucháš mě vůbec?“ ptá se udiveně. Pořád nic.

„Když to nejde po dobrém, tak to půjde po zlém,“ komentuje táta gesto, které se chystá udělat.

Jedním očkem ho nenápadně sleduju. Podřepil si a vsunul ruce pode mě. Zatnul svaly, narovnal nohy a nadzdvihl mě. Nemělo cenu se bránit. Proč taky? Táta mě odnese až do auta a já se nemusím namáhat.

Cesta proběhla v pořádku. Nikdo nic neříkal ani nekomentoval, takže se vyloučily hádky. Každý si mohl přemýšlet, nad čím chtěl. A to se mi zamlouvalo.

Přemýšlela jsem, co mi asi ten doktor bude dělat. Že by si vzal měřič rychlosti a počítal by, jaká byla moje rychlost předtím a jaká je teď? To se mi nějak nezdá! Raději se nechám překvapit.

Za malou chvíli už táta parkoval na rozlehlém parkovišti před nemocnicí. Měl trochu problém najít volné místo, ale nakonec se mu to podařilo. Zaparkoval vedle modrého auta se značkou Lexus. Všichni jsme vystoupili, Jonáš mi jako pravý gentleman otevřel dveře a potom jsme společně následovali směr informačních šipek. Provedli nás asi po celé nemocnici. V duchu jsem už nadávala na celý svět, ale vtom jsem zahlédla ceduli Dr. Kráčil - neurolog.

„Jsme tu,“ oddechnu si a vyčerpaná klesám na lavičku v čekárně. Sedím vedle mámy. Myslím, že má větší strach než já, protože mi vzala ruku do své a začala mi ji různě mačkat a tisknout k sobě.

Otevřely se dveře a z nich vykoukla na pohled příjemná sestra. Usmála se a pobídla nás ke vstupu dovnitř. Jako v akčních filmech jsme se všichni naráz zvedli z lavičky a pochodovali směrem ke dveřím do ordinace.

„Dobrý den“ ozval se mužský hlas. Mé oči pátraly po mohutném starém muži, ale našly jen takového malého mužíka bez plnovousu a čepičky na hlavě. Mamka do mě drcla loktem. Asi jsem zapomněla pozdravit.

„Dobrý den,“ vydolovala jsem ze sebe roztřesený hlas malé holky.

„Ty budeš asi ta Markéta, na kterou tu čekáme,“ pohotově zareagoval Kráčil.

Potichu přikývnu.

„Tak co vás trápí, slečno?“ doktor už jde rovnou k věci.

„Včera byla na ferratě a při cestě zpátky nemohla zrychlit,“ štafety se ujímá máma.

„Dobře, dobře... A jsi často unavená?“ doktor se ptá dál. Na tohle už mu máma odpovědět nemůže, a tak se na mě ustaraně podívá.

„Ano, jak to víte?“ můj hlas už jak od malé holky nezní.

„Mám své zdroje,“ odpoví doktor. Chvíli si tam něco zapisuje a potom oznámí: „Vážení, je mi to moc líto, ale toto vyšetření bylo opodstatněné, to, co mi tu popisujete, jsou příznaky roztroušené sklerózy.“

Z obou stran obličeje cítím pohledy rodičů. Nejsou to ty, co včera u večeře. Tyto jsou plné starostí a pochopení. O té nemoci však vím až moc. Učili jsme se o ní nedávno ve škole. Sklopím hlavu a zamumlám: „Chci pryč.“ Rodiče mé rozhodnutí slyší a respektují.

„Děkujeme moc, pane doktore, my se s tím musíme trochu vyrovnat, přijdeme zítra.“ drmolí ve spěchu máma, když zavírá dveře. Táta mě už podpírá, abych neomdlela.

„Musíme domů!“ zavelí tatka, a tak se celá rodinka ve spěchu vydává do bludiště nemocnice s cílem najít naše auto. Naštěstí už jsme si to tam vše prošli, a tak víme kudy kam. Zanedlouho už sedíme v autě. Všichni zticha. V rádiu zpívá Justin Bieber svou písničku Love-yourself a já kynu hněvem. Proč zrovna já? Já za nic nemůžu! Podívám se z okna. Právě mjíjíme hodně velké pole slunečnic. Slunečnice jsou mé oblíbené květiny. Vždy když je vidím, tak mě naplňují blahem a radostí.

Slunečnice sama o sobě je úžasná. Dokáže čerpat energii ze slunce, pořád se za ním otáčet a růst z něj.

Ještě jednou se na ně podívám a klesnou mi víčka. Kéž bych mohla být jako ony!